

BİR MAYIS

1 Mayıs Dünya İşçilerinin ve emekçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günüdür, 1 Mayıs ABD'de daha kısa işgünü için verilen mücadelelerin bir parçası olarak ortaya çıktı. ABD'de örgütlü meslek ve işçi sendikaları federasyonu, 1884 Ekim'indeki kongresinde 8 saatlik işgünü talebiyle 1 Mayıs 1886 günü ülke çapında grevler ve gösteriler düzenleme kararı aldı. "Emek Şövalyeleri" örgütü buna karşı çıktığıysa da, bu kuruluşun bazı şubeleri eylemleri haklı bularak destekledi,

1888 yılının ilk aylarında 8 saatlik işgünü için büyük grevler yapıldı. Nisan ayının sonlarına gelindiğinde 30 bin dolayında işçi grevler sayesinde 8 saatlik işgünü hakkını elde etti.

1 Mayıs 1886 günü Milwaukee'de polis göstericilerin üzerine ateş açtı, 9 işçi öldürüldü. Bu tür baskılara rağmen, 1 Mayıs 1886 günü Amerika'nın bir dizi kentinde yapılan gösterilere yaklaşık 400 bin işçi katıldı. Şikago'da ise 40 bin işçinin gösteri yürüyüşü ve grevi en önemli olaylardandır.

3 Mayıs 1886 günü Şikago'daki McCormick Tarım Araçları Fabrikası'nın önünde toplanan birkaç yüz grevciye polis ateş açtı. Bu işyerinde Şubat ayından beri grev sürüyordu ve patron işyerinde polis desteğiyle grev kırıncılarını çalıştıyordu, 8 saatlik işgünü için ülke çapında kampanyalar sürdürülürken, polis saldırısıyla 6 işçinin öldürülmesi üzerine 4 Mayıs 1886 günü Şikago'da Samanpazarı Meydanı'nda bir protesto gösterisi düzenlendi, Polis gösteriyi dağıtmak için saldırdı. Kimin tarafından atıldığı bilinmeyen bir bomba iki polisin olay yerinde, altı polisin ise bir süre sonra ölümlerine neden oldu. Bu sırada polisin açtığı ateş

Tahsin Demir
Maden-Sen
Ankara 1 No'lu Şube

üzerine de en az on işçi öldü. Atılan bombalar bahane edilerek 8 Sendikacı tutuklandı.

Yapılan yargılamada» tutuklananların atılan bomba ile bağlantıları hiçbir şekilde ispatlanamadı. Fakat bu dönemde ABD'de yaratılan işçi ve sendika düşmanını hava nedeniyle jüri, sendikacıları suçlu ilan etti. Mahkeme 8 sendikacıdan 7'sini idama mahkum etti. İdama mahkum edilen 5 kişinin cezaları onaylandı, 2'sinin cezaları ise müebbet hapse çevrildi. Cezaları onaylananlardan Louis Lingg infaz öncesinde "intihar etti." George Engel, Adolph Fisher» Albert Parsons ve August Spies ise 11 Kasım 1887 günü idam edildiler.

Bu arada 1 Mayıs'ın yalnızca 8 saatlik işgünü ve temel sendikalar için mücadele günü olmaktan çıkarak, işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü olması gündeme geldi.

1889 yılında Paris'te toplanan Enternasyonal Kongresi'nde gelenek tam olarak yerleştirildi. Bu kongrede 1 Mayıs'ın bütün ülkelerde büyük bir uluslararası dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanması ve buna 1 MAYIS 1890 tarihinden itibaren başlanması kararlaştırıldı.

Bu kararlarla birlikte 1 MAYIS; ülkesi, milliyeti» siyasal görüşü, dini, mezhebi, ana dili» mesleği, cinsiyeti ve yaşı ne olursa olsun tüm işçilerin emek-bağış-özgürlük-kardeşlik ve demokrasi için birlikte mü-

cadele ettikleri, birbirleriyle dayanışmalarını sergiledikleri, ezenlere ve egemenlere karşı sınıfın gücünü gösterdikleri gün oldu.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK) Dünya emekçilerinin birlik dayanışma ve mücadele günü sayılan 1 MAYIS'ı İşçi Bayramı ilan ederek, bu bayramı 1976 yılında, İstanbul'da Taksim Alanında gerçekleşen görkemli bir toplantıyla kutlamıştır. Emekçilerin bilinçli, kararlı ve disiplinli örgütsel gücü karşısında telaşa kapılan karanlık güçler; 1977 yılı 1 Mayıs'ında DISK tarafından yine Taksim Alanı'nda düzenlenen toplantıyı, tetikçileri marifetiyle kan gölüne çevirdiler,

Halkın üzerine ateş açan katiller 34 kişinin ölümüne ve yüzlerce yaralanmasına sebep oldular. Olay aydınlatılmadı elbette, Aydınlatılmazdı da. Çünkü bu provokasyonda amaç halka korku salmaktır,

1 Mayıslar toplumun belleğinde kontrolsüz yürüyüşler-çatışmalar-kan dökülmesi-kavgalar-kopacak fırtınalar olarak yerleştirilmiş ve bunu kullanarak sağ politikaların gelmiş geçmiş bütün kurucuları ve yöneticileri» yandaşları insanlara emeklerini unutturmaya çalışmışlardır.

İnsanları emeklerine yabancılaştıran bir sömürü mekanizması bilimsel-teknojik gelişmeleri de bu mekanizmayı pekiştirmek için kullanmıştır. Savaş teknolojileri Dünya'da egemen güçlerce üstünlük sağlayacak duruma getirilirken, üretim teknolojileri de insanların üretim alanlarında işten çıkarma, kaçak işçi çalıştırma, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma ve topyekün saldırı için kullanılmaya başlanmıştır.

Uluslararası tekeller beş kıtada birleşerek yeni Pazar alanlarını ele geçirmeye çalışıyorlar; yatırım ilişkilerinden-Pazar ilişkilerine kadar olan süreçlerde girdikleri ülkelerin hukuklarını devre dışı bırakarak işe başlıyorlar ve hatta kendi koydukları bağlayıcı yasaların tanınmaması SA-VAŞ HALİ nedeni sayılabiliyor. Böylece ağır tazminatlarla mazlum ulusları içinden çıkılmaz bir borç batağına sürüklemeyi hedeflemektedirler,

Devlet asli görevinden hızla uzaklaşarak elindeki baskı araçlarını kullanmaya çalışıyor. (Uluslararası tekellerin hizmetinde basit bir denetim mekanizmasına dönüşen) Ulusal Devletin kamusal alana yatırım yapması gerekirken, toplumu daha fazla denetlemeyi amaçlayan araçları geliştirmeyi tercih ediyor. Bu tercihi nedeniyle işçi sınıfına ve toplumun diğer kesimlerine kişiliksiz bir yaşam, değerlerinden uzaklaşma, örgütsüzleştirme gibi saldırı araçlarını da yaratarak suskunluğu yerleştirmeye çalışan globalizmin bir parçası oluyor.

Ülkemiz, halkımız ve işçi sınıfımız 2000 1 Mayıs'ında Ulusötesi sermayenin; IMF nin, Dünya Bankası'nın, Dünya Ticaret Örgütü'nün sürekli ve sistemli bir saldırısıyla karşı karşıyadır, Ulusötesi sermaye hakimiyetini dünya çapında daha da arttırmaya çalışmaktadır.

Ulus devlet ve işçi sınıfı, ulusötesi sermayenin şirket birleşmeleriyle daha da artan gücünün önünde en büyük engeldir. Ulusötesi sermaye günümüzde gelişmekte olan ülkelerde ulus devleti parçalama, ulusal egemenliği ortadan kaldırma, kendi hakimiyetini ve kurallarını geçerli kılma çabası içindedir,

Ulusötesi sermayenin bu saldırısı, diğer taraftan işçi sınıfının uluslararası birliğinin, dayanışmasının ve mücadelesinin önemini daha da arttırmaktadır. Bağımsızlığın ve ulusal egemenliğin olmadığı yerde demokrasi, işçi hakları, sendikalar hak ve özgürlükler olamaz. Ulusötesi sermaye emperyalizme karşı dünyada ilk başarılı başkaldırı olan Ulusal Kurtuluş Savaşımızı, Lozan Antlaşması'nı ve Türk Aydınlanmasını hiçbir zaman içine sindirememiştir, Ülkemize, halkımıza yönelik saldırısının temelinde sömürüyü arttırma çabalarının yanısıra; Dünya'da ezilmiş ulusların bağımsızlık mücadelesine ulusumuzun önderlik etmesi yatmaktadır. Ulusötesi sermaye kamu kurum ve kuruluşlarının özelleştirilmesini, uluslararası tahkimi, sosyal güvenlik sisteminin sınırlandırılmasını, ücretlerin düşürülmesini, kazanılmış hakların esneklik adı altında gaspedilmesini, tarım ve hayvancılığın çöktürülmesini istemektedir.

Bunların ortak amacı; Ülkemizin bağımsızlığının zayıflatılması, Ulusal egemenliğin ve mevcut demokrasinin çiğnenmesi, ülkemizin iliklerine kadar sömürgeleştirilmesi ve halkımızın köleleştirilmesidir.

Mevcut hükümet IMF ve Dünya Bankası talimatıyla ülkeyi satışa çıkardı, Enerjiden-eğitime, haberleşmeden-kağıda, tarımdan-sağlığa, madenlere kadar herşeyi özelleştirerek, ulusal ekonomiyi çöktürmeyi planlamaktadır. Cumhuriyet kazanımları adına ne varsa hepsi bir bir tasfiye ediliyor, elden çıkarılıyor, Hükümet yaklaşık bir yıl önce kurulduğunda ekonomi programını açıklarken IMF ve Dünya Bankası'na bağımlılığını bildirmişti. Ulusal devlet ve ulusal ekonomiden vazgeçerek, öncelikle özelleştirmenin önündeki yasal engelleri ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. Anayasa'ya özelleştirme maddesi eklenmiş, imtiyaz sözleşmelerinin denetiminde yetkili olan Ulusal mahkememiz Danıştay'ı devre dışı bırakan Uluslararası Tahkim anayasal güvenceye kavuşturulmuş, böylece sömür-

ge hukuku işletilmeye başlanmıştır, Mevcut hükümet sömürgeleştirme programını adım adım uygulamakta; IMF Türkiye masası şefi Cotorelli 15 günde bir ülkemizi ziyaret ederek talimatlar yağdırmaktadır.

Yöntemi ve amacı en ince ayrıntılarına kadar belirlenen bir saldırının karşısında kazanımlar elde etmeden, mücadelenin yöntemini belirleyip geliştirmeden, genel söylemlerle kitleleri mücadele alanlarında tutmak imkansızdır.

İşçi sınıfının içine sızarak emperyalizmin üstünü örtmeye çalıştılar. Bugün bu hedef şaşırma politikasını bir üst boyuta çıkarmış durumdadır; "AB üyeliği demokrasi getirecek" "Ulusal Devlet yıkılsın", "Haydi küresel mücadeleye" demek yanlıştır.

Küresel mücadele çağrısı "boşluğa yumruk at" demekten farksızdır. Niçin küresel eylem? Nasıl, kiminle, nereye, kime karşı? Küreselleşmenin sorumlusu kim? Biz kime, kimlere karşı mücadele edeceğiz de küreselleşmenin önüne geçeceğiz?

Bu soruların yanıtı yok, Küresel mücadele çağrısının asıl amacı emperyalizme karşı ezilen ülkelerin hem ulusal, hem de uluslararası çapta dayanışmasının önünü kesmektir, Nitekim küresel mücadele sloganının ardından "Ulusal devlet yıkılsın" güney-kuzey, yoksul-zengin ayrımı emekçileri bölüyor iddiaları gelmektedir, Ulusal devletin yıkılması Küreselleşmeçilerin-dışında kimsenin işine yaramaz. Ezilen güney ülkelerinin dayanışması da bugün emperyalist batı'nın en büyük korkusudur. Bu korkunun karabasana dönüştürülmesi dileğiyle,,

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın 1 mayıslar Emekle, İnattla,,